

Η ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΝΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

ΑΛΗΣ ΚΑΙ ΠΟΥΚΕΒΙΛ

Ο ναύαρχος Νέelson και οι «υψηλοί λέων της Αλβανίας»! Ο δόν Βιτσέντζος ο χρυσόφυκος με τις... δυο γυναίκες. Αφίξεις του Πουκεβίλ στα Γιάννενα. Το φεβρόβυ θέαμα που είδε. Μιά σκηνή με τον Άλη Πασά. Τα μυστηριώδη έγγραφα του Πουκεβίλ. Το αποχαιρετήριο γεύμα.

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια της ιστορίας του Άλη Πασά, είναι και η σχέση του με τον Σαράτσο του Πέριου με τους Εύρωπαιους, με τους οποίους ήθελε πάντα να τα έχει καλά. Από τους χρόνους που ο Άλης άρχισε να σχηματίζει δικό του Κράτος από πάντοτε όμως από τότε που κατέκτησε την Περέβεζα, πρώτοι οι Άγγλοι έστρεψον σ' αυτόν την προσοχή τους. Ύστερα από διάφορες φιλοσοφίες και συζητήσεις που τον εξέφρασε ο μέγας ναύαρχος Νέelson με αξιοσημείωτο τον έπιθυμει άπειταμένο, αφοσιώθησαν έπιστολίτες έπιφανών Άγγλων πολιτικών και στρατιωτικών, που ερχόνταν ως περιηγητές στην Ήπειρο. Είνε ιστορικός άποδιδρυμένος, μάς πληροφορεί ο Βαλαωφίτης, ότι όλοι οι παρασημασμένοι τότε στην Περίου Άγγλοι διάσημοι άνδρες, απηλοδοσαν πολύ τον «ψημάνό λέοντα της Αλβανίας» όπως τον έλεγαν και δέν έντροπύνταν να δείχνουν τό θαυμασμό τους και να φέρνουν στον Τύραννο «ως προς πρότερον ηγεμόνο και ήρωα άφροσύνης και δεινότητα έπ' αγαθού του πολιτισμού, φιλίας άγίας, ή όποια από πολλών αιδώνων έλημνόντο την Ήπειρον!...»

Τους Άγγλους παρακολούθησαν στην Ήπειρο και άλλοι έξοτοι, Γάλλοι και Ιταλοί τουριστές, άγνοτες και θαυμαστοί, που έπληθυσαν έξεί γά γεροδοξασίαν. Όσο πρόθυμα όμως και άν τους δεχόνταν ο Άλης στη χώρα του, τόσο δύσκολα τους άφηνε έπειτα να φύγουν. Τους κρατούσε έξεί πάν αχλαστός και τους απονομούσε τά έντελέωτα τά έπισημοί που άνέλειαν άπέναντί του, έμβραλλόμενος αυτούς με δολιότητα και ζυλοπιστία, χωρίς να λογαριάζη τίποτα...

Ο χρονολόγος της εποχής έκείνης Γερβασι Μαντζού διαγγέλλει ότι, όταν πήγε στα Γιάννενα, βρήκε ένα πλήθος από τέτοιους. Ιταλούς και Γάλλους κατοπιμένους που είχαν βρει τό μπλά τους με τον Άλη. Νόστιμος τέπος από πάντων ήταν ένας παλις Ναπολιτάνος όνοματι Λόν Βιτσέντζος Μικαελλί, που είχε πει στην Ήπειρο να βρή...χρονολογείο! «Αντί όμως ν' αναζητήρη τό χρονίό στα βουνά, ο κατονομάς αυτός ομοσφός μεταλλολόγος τό ζήτησος διασχός και με διάφορες πορφαές μέσα στό... θησαυροφυλάκιο του Άλη. Ο παλις αυτός ήταν και κατονήτης, γιατί ζούσε παρανομός με δύο όμορφες Ιταλίδες—μητέρα και κόρη! Στο τέλος ο Άλης άπελάσας να τον κρατήρη, άλλ' ο δόν Βιτσέντζος τό έρωθε έγκαιρος, πήρε τις γυναίκες του και τόσους από την Ήπειρο νύχτα!...

Ένα Γάλλο, όνοματι Μισέλ Παοζιέν, τον κρατούσε ο Άλης είκοσι χρόνια διά της βίας. Αυτός ήταν λιποτάκτης από κάποιο πολεμικό πλοίο, έρλονόγος, και τον άνάγαζε να του φτείνει έπιπλα, πορτοκαλάθηρα κλπ. Στο τέλος, τον έπάρτησε με μία από τις γυναίκες του χωρισμό του, χωρισμένη, ή όποια του έκανε ένα κοινό παιδί. «Έτσι μιά ο δυστηριμένος ο Παοζιέν άπελάτισσε ότι θα μπόρση να ξαναϊδή τό Παοζιέν του και έξαλονοδοσε μέχρι θανάτου του να πριονίζει ένώ για λογαριασμό του Σαράτσο. Τα ίδια σχεδόν έλαθε κ' ένας Γερμανός άρχιτέκτων, ο Τράϊνολδ κ' ένας κορηματογράφος που είχε φέρει μαζί του για να διακοσμήρη τό Σαράτι τον Λιθαριτιών. Αναχάστησαν να φύγουν νύχτα, χωρίς, χωρίς να πάρουν γράσι. Μόνον τους έπίσημοι ένενος περιποιόνταν ο ποηρός ο Άλης, από ύπολοισμό. Για τους άλλους ήταν πάντα ο Τύραννος. ***

Προέρρη όμως και χαρακτηριστική είνε ή διαγωγή του Άλη άπέναντι του Πουκεβίλ, του Γάλλου ιστορικού, στον όποιον όφειλουμε άξιόλογα συγγράμματα της έθνικής μας ιστορίας. Ο Πουκεβίλ ήταν ψυχή φιλογρη, και μισούσε την τυραννία. Είχε περιηγηθεί τό Μοσιά, είχε αχλαλοτισθεί από τους Όθωμανούς και τους έγγράφες καλά. Στα Γιάννενα ερχόνταν τόρα για ν' αντιστατήρη τον έος τότε Πρόξενον της Γαλλίας στην αύλή του Άλη Πασά σμπασιώτην του Ζυλιέν Μασσαίω. Ο τέλειτατος αυτός μ' είνεχρηστί τον είδε τον αντιστατήρη τον, που θα τον άπληττε από τις ταλαιπωρίες, και άνέλαβε να τον παρουσιάση στό Σαράτι της Ήπειρου.

Την έποχή έκείνη ο Άλης έβρινε στη Ζίτσα, μια όμοια κομποπολι, βορειοδυτικιά του Ίωαννίνων, με τό ιστορικό Μοναστήρη της, και τό πυκνότερο από βελανιδιές δάσος της, τά νερά του ποταμού Όθαμ, κ' άλλες, όμορφές της που τις έβρινε και αυτός ο Βίφον στο ποιήμα του «Ταϊλίδ Άρολδ». Άλλ' ως άήρησε τη μαγευτική πένη του Πουκεβίλ, να μάς περιγράφη με ποιον τρόπο ο παλινοφός Άλης τον ύποδέχτηκε στό Σαράτι του, στη Ζίτσα:

...Μετά τά συνηθμένα κολλήματα και τους χωρισμούς, έκλήρη ο τακτικός διομηρέος το Βεζήρου για να διομηρέση τη συνομιλία, την όποιαν ο Άλης άρχισε με έρωτησίς και με λεπτότητα δη συνηθισμένη στους Τούρκους. Στη σκιά του μεγάλου δοματίου (γιατί φρονιζούσε μόνο από τό τρεμουλιαστό

φως έως αχόνον κροσού) δέχοντα τη λάμψη των ματιών του σαράτσο. Πουκεβίλτος με προσοχή τις νεοκίτες του κινήσει, άκοντα τά λόγια του, και τό φανόμιο ζωής έννοι, άλλα γεμάτα ποηρία. Κοιτώντας άδάκροτα, γελοός, μιλούσος, και χαμηλά λέει τον δει ήταν ζωής σημάσι. Από καιρό ο καιρός, έοργε άπάνω μου ματιές έξεριστικές, κητιάσεις με κητιάματα. Τέλος, είπε στον Έλληνα γραμματέα του και σ' ένα άπορομένη Όθο ματό που καθόνταν πλάγι του να φέρουν από τό δοματίο.

Μεγάλες μόνον! Ο Άλης, έρω και ο διομηρέος που έξαλονοδοσε να μορονοζή τις αντίλασσόμενες έσοτιαιοζοίσεις, και έσοτα από δύο όσων διάλογο ζωιστήρησε. Η έντύπισος μου είνε δι άρησα τον Άλη να κατέρη από διαταγές και έλλίδες. Ο Άλη Πασάς για μένα δει ήταν πιά ότε θούρε, ότε ήτος Βίφονος. Οί τόποι τον με δέδωσαν και έναντίον του, και από μέσι μου κατονομένη την ίτχη που με κατονομένη να ζήσο κοντά σ' ένα τέτοιον άνθωπο.

Μαζή με τό φίλο μου κ. Μασσαίω έίχαμε στό Μοσιάτιο του Προφήτον Πιλό όπον είχαν έτοιμαθή τά κητιάματά μας και όπον σί μοιχαζή πολύ μάς έπεριοζήθησαν. Την άλλη μέρα ο Πασάς σηλώθηκε πολύ προσή και μάς έκάλεσε και τους δύο σ' έντερο ανέντερο.

Έίχαμε στό Σαράτι του. Μάς μαζήκαμε στην αύλή, είδαμε δύο άνθωσινα κεφάλια που είχαν κοπέ έκείνο τό βράδι και ήταν σμημένα στην κορηγή δύο πασάλο, δεξιά και άριστερά της είσοδον! Στο θέαμα έκείνο καιτι δει φανόταρε τά προσοχη. Πλήθος ολλόρον, ερχόνταν να προσκηνήσουν τον Άλη, και είχε κησιό τις σάλλες και τους διαδομούς. Ήταν ένα άξιόλογο κολάδι δοτόρον που έβρινε δύορα για τά γλυτόσων τη ζωή τους και την περιουσία τους.

Μεριστά κητιάρες, κρατούσε; κητιόσι άπεριζόντων τό πλήθος και μάς άνοισαν δόμοιο τά προόμοι. Είδαμε για έντερο ποσά τον Άλη, ό όποιος δέχτηκε με άπλησία τά δόμοι που του έβρε ο κ. Μασσαίω και με παιδιότικη χωρά ξεγρήχες σ' ηρώτες έκδηρώσεις. Μας είπε παιδιά τον, άδέληρα του, άγαπημένους τον, και όν να μ' έβλεπε ποτή ποσά, καιτεδέρχθη να μου έπισοχή την ποσάσις μου στην έξεσοχη τον Προξενιόρον μου καιτηρόντον! Τέλος άπελασθή ν' αναχωροσώμη τό άπορημα για τά Γιάννενα.

Κοντά στην πόλι—όπου έγείταμε τότε— από λίγος όωρον δόμοιο— στην όρη της έλμης ως έπισομένη μια μεγάλη βόζα με πολλούς κωπηλάτες και μάς έβραζε στό σκιάρι Σαχτινάρ, όπον είχε έτοιμοσθή τό καιτόμα μάς. Μεγάλη φωνή, θαλαμηγόσος, έπληρώσε και όλη ή έκδηρικη πολιτέμια του Ανωσιότον, άντελήρωσε στό άσλο από τις σποήσεις; και τά βόζα του μαζούρο ταξιδιού. Είχε σημενωθεί ότι θα έμνη άπνοσος έος ότου είσε ταξιδιόμος που ερχόνταν από την Κοστανοπολιού θα έβρινο τό βε ρ ό ά τ ι, δηλαδή τά έντελοσώμα μου. Έπειδή όμως άφώσος κητιό ο ταξιδιόμος, ο κ. Μασσαίω άναχάσθηκε ν' έπισομένη στη Γαλλία. Κησιόρη από τό φίλο μου αυτόν με πόρο στην χωρά. Έβλεπα τον έαντο μου έγκαταλειμένο μέσα σ' ένα βόζαση χωρά, γιατί τότε (1805) πολύ λίγο Εύρωπαιός είχαν έπισομένη τά Ίωαννίνα. Ήμουν πιά στην έξεσοχη έως άνθωσων, και τό όπον, με όδες τις φανομηκές περλοήσεις, είχα από τόρα άφώσες παραπονοί. Άλλ' έκτος τούτου, τό θέαμα του τόρον και τον άνθωσων, τους όποιους μάς είχα ιδεί, μ' έσομαζε τά όμολογώ ότι είχα διατεθεί πάρα πολύ δόσώστα. ***

Τά προαισθήματα αυτά του Πουκεβίλ, για τις διαθέσεις του Άλη έναντίον του, με καιρό έπαλιθησαν. Όσον καιρό ο γάλλος διπλωμάτης και συγγραφές έβρινε στα Γιάννενα, ο Άλης τον έπότιες πολλές λίρες, τον έστενοχούσε πολύ. Ο περίφημος αυτός γέρος ήξερε να υποζονίεται φιλία και συγγένος να επιβουλεύεται. Όλο τό διάστημα που περίμενε να άφελιθή όποσδήποτε από την πολιτική που κρατούσε ο Ναπολιών στην Ανατολή, δέν ήξερε με τί τρόπο να έξδηλώση την άγάλη τον στον Πουκεβίλ. Από τότε όμως που διεφροσθησαν ή έλλίδες του Μ. Ναπολιόντος και από πάντων μετά την καταστροφή του Γαλλικού στρατού στη Ρωσία, τό μέρος του Άλη έναντίον του Πουκεβίλ δέν είχε όσια. Τον έπεριζήλωσε με κατασκόπηση, έβραζε τον καθηρητή Φαλλίδα να τον δηλητηριάση, παρεβίσε μια νύχτα τό Προξενικό άσλο για να λάβη γνώσι της έπίσημης άλληλογραφίας. «Όσε φορές δέν τον άνώμασε Π ο υ κ ε β ί λ ο, τον έλεγε «κ ι α φ ί ρ» (άπιστο), ή «αίδεφνίο κηγάτι!» Ο Άθ. Λοιδωρήςος στ' Απομνημονεμάτα του γράφει:

Ο Πουκεβίλ, άνθωσος δραστήριος και λόγιος συνάμα δέ και όρημητικός, με ήθος άφώροχο εκούταζε τον Άλη. έναντιόνταν στις θέλησεις του και του μιλούσε με τόλημ. Καποτε, ένας από τους έπιστάτες του Άλη, όνοματι Αναστάσιος Σαμωρινιώτης φέρθηκε πολύ άσχημα σέ ύπαλλήλους του Γαλλικού Προξενείου. Ο Πουκεβίλ έθώσως πολύ, έπήγε στό σάτι του Σαμωρινιώτη και χωρίς πολλές έξηγήσεις τον έξαοτόκισε. Ο έπιστάτης έτρεξε στό μέ-

γάρο τού 'Αλή να παραπονεθῆ γιὰ τὴ διαγωγή τοῦ Προξένου. Ὁ Σατραπὴς ἅμα ἀκούσε τὰ διατρέξαντα, ἐξοργίσθη, ἐκείνη ὥμως τὴ στιγμή, κατὰ τύχην, ἐμπρὶς στὴ σάλα ὁ Πουκεβίλ καὶ δείχνοντας τὸν ἐπιστάτη, εἶπε στὸν 'Αλή :

— Αὐτὸν τὸν μασσαρά τὸν ἔδειρα !
— Πουκεβίλο, ἄστα αὐτὰ ! ἐφώνησε ὁ 'Αλής. Ἐδὼ δὲν περ-
νᾶνε ! Ὅποιοι δέρνουν τὸν δέρνουνε !

— Θὰ μοῦ περάσουν κ' αὐτὰ καὶ ἄλλα, κ' ἐδὼ καὶ στὴν Πόλι ! ἀπήντησε ὁ Πουκεβίλ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ γύρισε τὴ ράχη κ' ἔφυγε, ἀφήνοντας μανιώδη τὸν Τύραννο.

Ὁ 'Αλής ἀπὸ καιρὸ εἶχε μάθει ὅτι ὁ Πουκεβίλ ἔγραφε στὴν Κυβέρνησι τοῦ ἐναντίου του. Κατ' ἄρθρον λοιπὸν νὰ δωροδογήσῃ τὸν ταχυδρόμο τοῦ Πουκεβίλ, ἕναν κάποιον Τάταρη, καὶ εἶται ἡ Γαλλικὴ ἀλληλογραφία, πρῶτοφ ἡτάση στὸ Γαλλικὸ Προξενεῖο, περνοῦσα ἀπὸ τὸ Σεράφι τοῦ 'Αλή, ὅπου ἕνας Γαλλομαθὴς διερμηνεὺς ἀπεσφρά-
γιζε μὲ τέχνη τὰ ἔγγραφα κ' ἐξηγοῦσε στὸν κύριό του τὸ περιεχό-
μενο. Τὸ ἴδιο γίνονταν καὶ γιὰ τὶς ἐκθέσεις πού ὁ Πουκεβίλ ἐπέστελε
στὸ Παρίσι. Πρῶτα περνοῦσαν ἀπὸ τὸ Σεράφι ! Ἀργότερα, ὅταν
ὁ Πουκεβίλ ἐκατάλαβε τὴν παραβίασι αὐτῆ τῆς ἀλληλογραφίας του,
ἔγραφε μὲ ζυμπτογραφικὴν κλειδα, καὶ δὲ μπορούσαν νὰ διαβασθῶν
τὰ ἔγγραφα του. Ἄλλ' ὁ πονηρὸς 'Αλής ἐδωροδόκησε τὴν ὑπηρεσία
τοῦ Πουκεβίλ, Γιαννιώτιστα, καὶ πῆρε ἀντίγραφο τοῦ ζυμπτογραφι-
κοῦ αὐτοῦ λεξιλογίου κ' εἶται ἐμάθενε καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν ζυμπ-
τογραφικῶν ἔγγράφων. Σ' αὐτὰ ὁ Πουκεβίλ ἐξωγοῦσε τὸν 'Αλή
μὲ τὰ μελανώτερα χροῖματα καὶ συνειβούλενε τὸ Γαλλικὸ Ὑπουργεῖον
τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ πείθῃ τὴν Ὑψηλὴ Πόλη νὰ κηρύξῃ τὸ Σα-
τραπῆ φ ε ρ ο μ α ν λ ῆ, δηλαδὴ ἐκλιτοτο μετὰ θανατικῆς καταδίκης.
Ὁ 'Αλής ἐκάλισε τὸν Προξένου τῆς Ἀγγλίας, Ἑλληνα τὴν κατα-
γωγή, Φορέστη καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ διαβάσῃ τὸ κατηγορητήριον αὐτό.

— Βλέπετε τὴ γραφὴ ὁ κακοῦργος ὁ Πουκεβίλος ; ἐφώνησε μὲ
μάνια. Ζητᾶει νὰ μοῦ πᾶρουνε τὸ κεφάλι ! Ὁ κ ι α φ ῖ ο !

Καὶ ἔτριξε τὰ δόντια. Ὁ Φορέστης καθισήσασε τὸν 'Αλή καὶ
πῆγε νὰ ἰδῇ τὸ Γάλλο ἀναδέλφου του, τὸν ὁποῖον ἐσημβούλευσε νὰ
ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι τὴν ἀνάκλησί του.

— Φύγετε ἀπὸ τὰ Γιάννενα κύριε Πουκεβίλ !
τοῦ εἶπε. Ὁ 'Αλής εἶνε λυσσοσπασμένος ἐναντίου σας
καὶ δὲν ἔξωι ὡς πού θὰ τὸν παρυσώσῃ ὁ θμῶς.

Ὁ Πουκεβίλ γρήγορα ἐπέτιξε τὴ μετάθεσι του
ἀπὸ τὰ Γιάννενα. Ὅταν ἔφθαινε, ἐκάλισε σε... γέφυρα
ἀποχαρμητιστήριον τὸν 'Αλή, σύμφωνα μὲ τὰ δι-
πλωματικὰ ἔθιμα ! Ὁ 'Αλής δέχτηκε. Ἐκεῖ πού
ἔφθαινε, τοῦ εἶπε :

— Ἐμαθα ὅλα ὅσα ἔγραψες ἐναντίου μου !
Μπαβόλο... Ἐδοῦντες καλὰ τὸν ἀγέντη σου, σι-
νιόσε Πουκεβίλο ! Σῦρος τώρα νὰ τόνε δουλέψης
ζοντὰ καὶ σ' ἄλλους βεζυράδες !...

Ὁ Πουκεβίλ ἐγέλασε καὶ μὲ Γαλιταζὴν εὐστοργίαν τὸν ἐσημ-
βούλευσε νὰ... γιῆν ἄνθρωπος !

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ὁ νέος στὸν ὁποῖον μιὰ ὀραία γυναίκα λέει : — « Ἄς εἰμαστε
φίλοι », νοιώθει ὅλο τὸ κενὸν τῆς φιλίας. Ὁ γέρος, στὸν ὁποῖον
μιὰ ὀραία γυναίκα λέει : — « Ἄς εἰμαστε φίλοι », νοιώθει ὅλο τὸ κεν-
όν του ἔρωτος.

Γιὰ νὰ γνωρίσης καλὰ τὶς γυναῖκες, πρῶτον νὰ τὶς ἀκούσης νὰ
μιλᾶνε γ' ἄλλες γυναῖκες.

Ὅταν μιὰ γυναίκα μιλάει συχνὰ γιὰ ἕναν ἄντρα, αὐτὸ σημαίνει
ὅτι τῆς ἀρέσει. Ὅταν δὲν λέη τίποτε, σημαίνει ὅτι τῆς ἄρесе
ἄλλοτε.

Ποιά μητέρα συλλογίζεται χωρὶς ἀνησυχία τὴ γυναίκα πού θὰ
συναντήσῃ ὁ γυῖός της καὶ ποῖος πατέρας σκέπτεται χωρὶς τρόμον
τὸν ἄντρα πού μπορεῖ νὰ παντρευτῆ τὴν κόρη του :

Ἡ γυναῖκες βέβαια ἔχουν ἐφάρσι τὰ δάκρυα, ἀλλὰ οἱ ξανθὲς
ἐφείραν τὸ πένθος καὶ οἱ γρηῃς τοὺς πέπλους.

Ὁ ἔρωτος εἶνε μιὰ καθαρὴ αἰσθησις τὴν ὁποῖαν ὁ πολιτισμὸς με-
τέβαλε σὲ αἰσθημα !...

Σὲ μιὰ γυναίκα ὁ φίλος της δὲν βλέπει παρὰ τὸν ἄγγελον ἐκεῖ
πού ὁ σύζυγός της δὲν μπορεί νὰ δῇ παρὰ τὸν διάβολο ! Καθ' ὃν
δὲ χρόνον ἕνας τρίτος βλέπει ἀπλούστατα τὴ μητέρα, ἕνας ἄλλος
δὲν βλέπει παρὰ τὴν πεθερά ! Καὶ τὸ πῶς παράδοξον εἶνε ὅτι συ-
νήθως καὶ οἱ τέσσαρες βλέπουν τὴν ἀκριβῆ πραγματικότητα.

Ἐκείνοι πού διαθέτουν ἕνα μέρος τοῦ καιροῦ των γιὰ νὰ κα-
κολογοῦν τὶς γυναῖκες, ἔχουν γάσει κατὰ γυναικὸν κανόνα πολὺ
περισσότερον χρόνον γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξουν ὅτι δὲν πιστεύουν
λέη ἀπ' ὅ,τι λένε.

Albert Tournier

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΣΤΕΙΑ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ὁ γιατρός τῆς κοινότητος πᾶει νὰ ἰδῇ γιὰ δεκάτη φορά τὸ Σα-
μουὲλ Γκρός πού ἔταν ἀρρωστος καὶ σηκώθηκε πᾶει. Ἀφοῦ τὸν ἐξη-
τάσε τοῦ λέει :

ἐκκμα.

— Δὲν τὸ ληρμόνηρα, γιατρέ μου, εἶπε ὁ Γκρός. Ἀλλὰ ἐνόησα
πὺς κῶτά μου τὰ θρεῖλατε.

— Ἀπὸ τί σὰς τὰ θρεῖλο !

— Ἀπὸ πῆρῆθαι, διάβολε. Δὲν μετέδωκα τὴν ἀρρωστειὰ πὺς
εἶχ, σὲ ὅλο τὸ χροῖόν !...

Ὁ Κᾶν συναντᾷ τὸν Μπλόρη στὸ δρόμο.

— Ἀπὸ πὺς ἔρχεται γίλε μου ; ἐρωτᾷ ὁ Κᾶν.

— Ἀπὸ τὸ λουτρό.

— Ἀπὸ τὸ λουτρό ! Ἀγῆρα τὴρα τίς τερατολογεῖς.

— Σὺ τ' ὀρκίζομαι. Αὐτὸ τὸ πρῶτ' ἐκκμα μιὰ ἰθυμασια δουλειά.
Καὶ καταλάβαινε κερμὰ τὸρᾶ... δὲν ἔβρι κανεῖ τί κάνει ἀπὸ τῆ
χρᾶ τῶ.

Ὁ γέρο Ἰσίδωρος Μπλόρη πηγαίνει στὸ γραφεῖο, πὺς ἀναλακιδᾶνε,
τὴν κασι τὸν νεκρὸν καὶ τῆζει νὰ
μᾶθῃ ὅλας τίς λεπτομέρειας καὶ τοῦ
δουρῆ. Ὁ υπάλληλος τοῦ ἐξηγεῖ πὺς
κίονται οἱ νεκροὶ ταχῆστα μὲ τὴν
ἀνάπτυξ' μεγάλου θερμότητος στὸν
εἰδικὸ κλιθεον.

Καίγεται καὶ γυναῖκες ! ἐρω-
τήσε ὁ Μπλόρη.

— Βέβαια. Ἔχετε κερμὰ ;

— Καί. ἤθελο νὰ σὰς παραδώσω
τῆ γυναίκα μου νὰ τὴν κάψετε.

Λαιμπρά. Ν' ἀναλάβῃ νὰ τῆ
μεταφέρῃ ἕνας ἐργολάθος κηδεῖων
καὶ τὴν καίρη ἀμέσως.

— Γιατὶ κύριε, θέλετε νὰ μὲ βᾶ-
λετε σὲ τῶσα ἔξωδα ; Τὴν ἔφερα ζωντανή. Θέλετε νὰ τὴν φωνάζῃ
νὰ τὴν παραλάβετε !

Τὶ ἀκριβῶς δὲν εἶχε ἡ κόρη του !

Ὁ Μπλόρη ὁ νεοπλουτος ἤτειε ἕνα γαμπρό γιὰ τὴν κόρη του. Βρί-
σκεῖ λοιπὸν ἕνα μεσότη συνδικασιὸν καὶ τοῦ λέει :

— Κύτταξε νὰ μοῦ βρῆς κανένα νέον γιὰ τὴν κόρη μου. Δὲν μ' ἐν-
δικαφέρει ἂν δὲν ἔχῃ ἀπὸ ἐκεῖνα πὺς ἔχει ἡ κόρη μου. Βέβαια θὰ ἡ-
θελα ἂν τῆς ἔλειπε κατὶ νὰ τὸ εἶχε αὐτὸς. Καταλαβαίνει λοιπὸν ὅτι
δὲ μὲ νοιάζει ἂν δὲν εἶνε πλούσιος. Ἡ κόρη μου ἔχει ἀρκετὰ χρημα-
τια. Ὅτε μοῦ χρειάζεται νὰ εἶνε ἔξυπνος. Ἡ κόρη μου εἶνε ἀρκετὰ
ἔξυπνη. Καὶ ἄς μὴν εἶνε ὀραῖος. Ἡ κόρη μου ἔχει ἀρκετὴ ὀμορφιά.
Τὸ μόνο πὺς μοῦ χρειάζεται εἶνε νὰ εἶνε... τίμιος...

Ὁ Ἀβραχὰμ Μάγερ, ὁ Πολωνὸς ἐβραῖος ὅταν κατεστράφη στὶς ἐμ-
πορικῆς του δουλειᾶς ἐπῆγε στὸ
Παρίσι νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐκναφαιδῇ
τὴν περιουσία του. Ἡ γυναίκα του
πού εἶχε μείνει στὸ σπίτι ματαῖος
ἐπερίμενε εἰδήσεις του. Ὅτε ἕνα
γράμμα, ὅτε μιὰ λέξι. Μῆνες καὶ
μῆνες ἐπέμεσαν χωρὶς ὁ Μάγερ νὰ
δῶσῃ σημεῖα ὑπάρξεως στὸ τρυφερὸ
τοῦ ἡμῶς. Ἡ φτωγὴ γυναίκα ὅλο
ἐνλίκιγε γι' αὐτὸ καὶ δὲν μπορούσε
νὰ καταλάβῃ ὅαν τι νὰ συνέβῃ στὸν
ἀτυχο ἄντρα της.

— Ὁ, θεᾶ μου, ἐφώνησε μιὰ μέρα
μέσα στους λυγμούς της, ἀσφαλῶς
θὰ ἔγινε χριστιανός.

— Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ; τῆς εἶπε
ὁ κουνιάδος της προσπαθώντας νὰ
παρηγορήσῃ τὴν φτωγὴ ἀπελπισμένη γυναίκα. Δὲν πρέπει νὰ πηγαίνει
ὁ νοῦς σου πάντα στὸ χειρότερο. Μπορεῖ ἀπλῶς νὰ πνίγηκε στὸ Ση-
χουὰν !...